

Întrebarea preliminară

Autoritățile fiscale naționale pot să excludă aplicarea articolului 4 alineatul (1) din Directiva 90/435/CEE ⁽¹⁾ a Consiliului din 23 iulie 1990 privind regimul fiscal comun care se aplică societăților-mamă și filialelor acestora din diferite state membre, în temeiul prevederii din respectivul articol potrivit căreia acesta nu se aplică în cazul lichidării filialei, prin invocarea unei dispoziții naționale [în speță, articolul 210 din CIR'92 (Codul impozitelor pe venit 1992)] care asimilează o fuziune prin absorbție în cadrul căreia lichidarea filialei nu are loc efectiv unei fuziuni la care o lichidare a filialei are loc?

⁽¹⁾ JO L 225, p. 6, Ediție specială, 09/vol. 1, p. 97.

Recurs introdus la 14 iulie 2011 de Power-One Italy SpA împotriva Ordonanței Tribunalului (Camera a șasea) pronunțate la 24 mai 2011 în cauza T-489/08, Power-One Italy SpA/Comisia Europeană

(Cauza C-372/11 P)

(2011/C 282/23)

Limba de procedură: italiana

Părțile

Recurentă: Power-One Italy SpA (reprezentanți: A. Giussani și R. Giuffrida, avocați)

Cealaltă parte în proces: Comisia Europeană

Concluziile recurente

— Anularea Ordonanței Tribunalului (Camera a șasea) în cauza T-489/08, pronunțată la 24 mai 2011, și, în consecință:

— constatarea și declararea încălcării de către Comisia Europeană a articolului 10 alineatul (2) din Regulamentul nr. 1655/2000 ⁽¹⁾, a articolului 14 NAS ⁽²⁾ și a principiului general de drept privind încrederea legitimă;

— în măsura în care stadiul procedurii permite aceasta, constatarea și declararea legăturii de cauzalitate dintre comportamentul Comisiei și prejudiciile care au fost și continuă să fie suferite de Power-One și, în consecință, obligarea Uniunii în temeiul articolului 268 TFUE (ex-articolul 235 CE) la repararea tuturor prejudiciilor suferite de Power-One Italy SpA și cuantificate la 2 876 188,99 euro, respectiv la plata costului suportat pentru proiectul PNEUMA, astfel cum rezultă din documentația anexată la cererea de recurs și care se află deja în posesia Comisiei și este invocată în cauză.

— obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

În susținerea recursului formulat recurenta invocă, în primul rând, o încălcare a principiului general de drept privind

încrederea legitimă și o motivare insuficientă și contradictorie în ceea ce privește existența unui abuz de procedură.

Tribunalul susține, la punctul 47 din ordonanța atacată, că reclamanta ar fi putut obține în urma anulării deciziei Comisiei un avantaj mai mare decât sumele restituite, corespunzător recuperării întregului sprijin financiar prevăzut pentru proiectul în cauză, și că „se poate considera că plata acestei din urmă sume cu titlu de reparare a prejudiciilor este strâns legată de anularea deciziei în cauză”, motivând astfel importanța acordată abuzului de procedură. Prin urmare, Tribunalul ar proceda, în mod arbitrar, la o fragmentare a cererii formulate de reclamantă, a unității substanțiale a actelor în care a constat comportamentul cauzator de prejudicii, precum și a evenimentului cauzator de prejudicii, reprezentat de cheltuielile totale suportate. În consecință, acceptarea excepției formulate de Comisie nu ar fi motivată corespunzător.

Al doilea motiv pe care se întemeiază recursul se referă la o încălcare a principiului general de drept privind încrederea legitimă și la o aplicare eronată a normelor privind sarcina probei și obținerea probelor, precum și la o motivare insuficientă și contradictorie a susținerilor referitoare la prejudiciul restant.

În ordonanța Tribunalului, la punctul 55, se precizează că „acțiunea nu indică natura și întinderea prejudiciului restant pe care reclamanta l-ar fi suferit” și că „acțiunea nu menționează deloc motivele pentru care reclamanta consideră că prejudiciul restant poate fi atribuit revocării finanțării proiectului în cauză de către Comisie”. În această privință, ar trebui arătat că prejudiciul suferit de societatea recurentă poate fi identificat numai *in re ipsa*, în cazul în care finanțarea în cauză ar avea un scop funcțional precis, identificabil în cadrul proiectului realizat, iar revocarea acesteia ar putea doar să coincidă cu susținerea unui cost pe care, în lipsa contribuției, societatea recurentă nu ar fi trebuit să îl suporte. Argumentele menționate anterior, detaliate deja în cadrul observațiilor referitoare la excepția de inadmisibilitate formulată de Comisie (observații la care fusese anexat și bilanțul societății recurente), nu au fost evaluate de instanța sesizată, care s-a limitat să conteste lipsa de dovezi cu privire la prejudiciul suferit.

În sfârșit, recurenta invocă o încălcare a principiului general de drept privind încrederea legitimă și o aplicare eronată a normelor privind sarcina probei și obținerea probelor, precum și lipsa unei evaluări a faptelor decisive pentru litigiul în cauză, cu referire la legătura de cauzalitate.

În ceea ce privește susținerile referitoare la legătura de cauzalitate, la punctul 57 din ordonanța atacată Tribunalul arată că societatea reclamantă „nu furnizează nicio informație cu privire la efectul comportamentului în discuție asupra faptului că reclamanta a susținut costurile proiectului în cauză care depășeau suma maximă pentru care Comisia își luase angajamentul”. Potrivit recurente, este evident că în speță Tribunalul a săvârșit o eroare materială în aprecierea faptelor care rezultă din documentele prezentate în instanță. În esență, Tribunalul ar fi denaturat elementele de probă prezentate, negând existența unei legături de cauzalitate evidente între comportamentul Comisiei și prejudiciul suferit de societatea recurentă. Astfel, Tribunalul

nu ar fi luat în considerare, în motivarea hotărârii sale, împrejurări deja invocate în cererea introductivă în primă instanță, precum și prin intermediul observațiilor depuse ulterior. Din susținerile societății recurente ar reieși, în special, caracterul accesoriu, iar nu esențial, al pretensei neîndepliniri a obligațiilor de către aceasta, constând într-o întârziere în completarea documentației, în cazul unui proiect realizat în întregime.

(¹) Regulamentul (CE) nr. 1655/2000 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 iulie 2000 privind Instrumentul financiar pentru mediu (LIFE) (JO L 192, p. 1).

(²) Norme Administrative Standard anexate la acordul de grant semnat.

Acțiune introdusă la 13 iulie 2011 — Comisia Europeană/Irlanda

(Cauza C-374/11)

(2011/C 282/24)

Limba de procedură: engleza

Părțile

Reclamantă: Comisia Europeană (reprezentanți: E. White, I. Hadjiyiannis, A. Marghelis, agenți)

Pârâtă: Irlanda

Concluziile reclamantei

- Declararea faptului că, întrucât nu a adoptat măsurile necesare pentru a se conforma Hotărârii pronunțate de Curte în cauza C-188/08, Comisia/Irlanda, Irlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 260 TFUE;
- obligarea Irlandei la plata către Comisie a unei sume forfetare în valoare de 4 771,20 euro înmulțită cu numărul de zile care s-au scurs între momentul pronunțării hotărârii în cauza C-188/08 și hotărârea care urmează a fi pronunțată în prezenta cauză (sau executarea integrală de către Irlanda a hotărârii pronunțate în cauza C-188/08, dacă acest lucru trebuia realizat în cursul prezentei proceduri);
- obligarea Irlandei la plata către Comisie a unei penalități cu titlu cominatoriu în valoare de 26 173,44 euro de la data pronunțării hotărârii în prezenta cauză până la data executării de către Irlanda a hotărârii pronunțate în cauza C-188/08 și
- obligarea Irlandei la plata cheltuielilor de judecată.

Motivele și principalele argumente

De la pronunțarea hotărârii Curții în cauza C-188/08 a trecut mai mult de un an și jumătate. Comisia consideră că Irlanda a dispus de timp suficient pentru a se conforma hotărârii Curții. De altfel, aceasta arată că Irlanda și-a anunțat intenția ca până la sfârșitul anului 2010 să adopte legislația impusă. Acest obiectiv nu a fost totuși respectat, iar Irlanda nu pare a fi pe punctul de a se conforma pe deplin. În consecință, Comisia consideră că Irlanda nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 260 alineatul (1) TFUE.

Cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare introdusă de Cour constitutionnelle (Belgia) la 15 iulie 2011 — Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA/État belge

(Cauza C-375/11)

(2011/C 282/25)

Limba de procedură: franceza

Instanța de trimitere

Cour constitutionnelle

Părțile din acțiunea principală

Reclamante: Belgacom SA, Mobistar SA, KPN Group Belgium SA

Pârât: État belge

Întrebările preliminare

1. Articolele 3, 12 și 13, astfel cum sunt acestea aplicabile în prezent, din Directiva 2002/20/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 7 martie 2002 privind autorizarea rețelelor și serviciilor de comunicații electronice (Directiva privind autorizarea) (¹) permit statelor membre să impună operatorilor titulari de drepturi individuale de utilizare a unor frecvențe de telefonie mobilă pentru o perioadă de cincisprezece ani în cadrul unor autorizații de instalare și de exploatare pe teritoriul lor a unei rețele de telefonie mobilă, acordate potrivit regimului prevăzut de cadrul legal anterior, o redevență unică pentru reînnoirea drepturilor individuale ale acestora de utilizare a frecvențelor, al cărei cuantum, în funcție de numărul de frecvențe și de luni pentru care se acordă drepturile de utilizare, se calculează pe baza fostului drept de concesiune unică, care era legat de acordarea autorizațiilor menționate anterior, această redevență unică venind în completarea, pe de o parte, a unei redevențe anuale de punere la dispoziție a frecvențelor care urmărește înainte de toate să acopere costurile de punere la dispoziție a frecvențelor, valorizându-le în același timp în parte și pe acestea, cele două redevențe fiind motivate prin scopul de a favoriza utilizarea optimă a frecvențelor, și, pe de altă parte, în completarea unei redevențe care să acopere costurile de administrare a autorizației?
2. Articolele 3, 12 și 13 din aceeași Directivă privind autorizarea permit statelor membre să impună operatorilor candidați la obținerea de noi drepturi de utilizare a unor frecvențe de telefonie mobilă plata unei redevențe unice al cărei cuantum este determinat prin licitație la momentul atribuirii frecvențelor, pentru a le valoriza pe acestea, redevența unică în cauză venind în completarea, pe de o parte, a unei redevențe anuale de punere la dispoziție a frecvențelor, care urmărește înainte de toate să acopere costurile de punere la dispoziție a frecvențelor, valorizându-le în același timp în parte pe acestea, cele două redevențe fiind motivate prin scopul de a favoriza utilizarea optimă a frecvențelor, și, pe de altă parte, în completarea